

DANNY
AND
THE DEEP
BLUE
SEA

ELEJE

INDEX

1. SINOPSIS

2. PRESENTACIÓ DEL
PROJECTE

3. EQUIP

5. COMPANYIA

4. ANNEXOS

SINOPSIS. BRONX, 1980s

Danny i la profunda mar blava, escrita per John Patrick Shanley el 1984, porta com a subtítol “una dansa apatxe”. La “dansa apatxe” era un ball, força violent per l'època, originari dels joves gàngsters de París de finals del segle XIX, que semblava una discussió entre una prostituta i el seu proxeneta.

Danny i Roberta són dos personatges al voltant de la trentena que viuen al barri del Bronx de Nova York (USA) als anys 80. Un barri oblidat del govern i vist com un cementiri de vides fructíferes. Un lloc en el qual la policia no sempre s'atreveix a entrar i que es regeix per les seves pròpies normes a mode de jungla.

El Danny treballa de camioner amb un camió que li lloguen, una feina que li permet no mantenir-se en un mateix lloc massa temps i evitar ficar-se en problemes. Danny té 29 anys i amb tot aquest temps ha pres la decisió de defensar-se davant del món que pretén menysprear-lo. Evita el contacte amb les persones perquè sempre acaba barallant-se, i té por de sí mateix quan es descontrola i comença a apallissar.

La Roberta és una noia de 31 anys que es passeja per el barri sense res a fer. Voltant per els bars. Viu a casa dels seus pares on l'hi cuiden el seu fill de 13 anys (d'una relació passada), al qual no s'hi vol apropar per por a no ser una bona mare.

Els dos es troben en un bar i podríem dir que es relacionen, però més aviat són com dues feres que han estat tancades en un espai limitat i estan obligades a relacionar-se (ja sigui atacant-se o estimant-se).

La compassió de l'un per l'altra farà que acabin anant a casa de la Roberta a follar. Allà, després de follar, es relaxaran i s'explicaran (com poden) l'enveja que els hi provoca veure com la gent és feliç amb totes les desgràcies que es pot arribar a viure, i decidiran que intentaran ser feliços i cuidar-se l'un a l'altre; si més no, una nit. S'enamoraran i faran plans de casar-se junts i començar una vida nova per jugar les cartes d'una altra manera.

Quan es despertin per el matí, la Roberta seguirà creient que la seva vida no pot canviar i es riurà de tot el que van parlar la nit anterior. El Danny, enamorat de la Roberta o enamorat de la idea de portar una nova vida, intentarà convèncer a la Roberta de que facin una vida junts i siguin tan bons l'un amb l'altre com ho van ser la nit anterior.

Però la culpa i la creença que no poden canviar de manera de ser pesarà en ells com una llosa i hauràn de trobar la manera de desempellegar-se i viure el seu somni: una abstracció del somni americà.

PRESENTACIÓ DEL PROJECTE. BCN, 2016.

Danny and the deep blue sea s'ha traduït sempre a catalunya com Danny i Roberta i per nosaltres ha estat una obra de referència quan havíem de treballar algun fragment en la nostra formació. Això és per la violència, un parany per tot actor novell, que ens transmetia després d'una primera lectura.

Quan la vam rellegir vam veure que sota tota aquella violència dels personatges hi havia una sensibilitat que no havíem copsat i un sentit de l'humor negre que havia estat eclipsat per el prejudici que se'ls hi fa els personatges. Tristement podem dir que és una obra que hem prejudicat des del moment que va caure a les nostres mans fa uns quants anys. L'hem prejudjada igual que es prejudgen els personatges del Dany i la Roberta en el seu univers.

L'hem prejudjada igual que parlem malament dels outsiders que passen per els carrers de la nostra ciutat: tribus urbanes, rodamons, immigrants, empresaris, empleats de supermercats, i a tothom que creua la seva mirada amb nosaltres pel carrer. Prejudgem tot allò que no coneixem i que violenta el nostre desig permanent d'ordre.

Aquest projecte sorgeix d'un deute, un deute que tenim amb el prejudici, amb les persones invisibles de la societat, amb tots aquells que hem tractat malament, a tots aquells que ens han tractat malament.

Per això és reveladora la dedicatòria que fa John Patrick Shanley a aquesta obra "Aquesta obra va dedicada a tots aquells qui, al Bronx, em van pegar o besar, i a tots aquells a qui vaig pegar o besar."

No obstant, lluny de posicionar-nos en un negativisme destructor volem mostrar la vulnerabilitat i la bellesa que hi ha en aquestes persones que estan deixades de les mans del sistema. Volem agafar aquests personatges i pulir-los fins a que brillin i deixin de ser un diamant en brut. I ho fem a través d'un espectacle perquè necessitem que aquests diamants siguin vistos per la gent i quan es trobin a un "macarra de barri" els hi vingui al cap la història de Danny i Roberta i la seva dificultat quan tothom els hi gira l'esquena.

EQUIP. INTÈRPRET. MARC RIBERA.

Sortit del Institut del Teatre i Eòlia, s'ha format com a professor d'Entrenament actoral Daulte i ha entrenat gimnàstica artística al CAR.

Els seus darrers treballs són "Woyzeck Caducat" de Roger Torns, "La cabra" de Valeria Villar, "Cèl·lules T" i "Obsolescence" amb El Eje, "La tercera parte del mar" de Valeria Villar, "La festa de les cadires" de Roger Torns, "La ventafocs amb ritme dels '50" de La Roda Produccions de la companyia o "Vete a la mierda, mi amor" de Retorcía Teatre.

A la Tv l'hem pogut veure a La Riera de TV3.

EQUIP. INTÈRPRET. MAR PAWLOWSKY.

Sortida del Institut del Teatre ha completat la seva carrera amb professionals com Nuria Legarda (Entrenament Daulte), Isaac Alcaide i Moreno Bernardi (Biomecànica).

Els seus últims treballs han estat “Les estrebades d’una pinta trencada” de Antonio Calvo, “Cèl·lules T” i “Obsolescence” amb El Eje, “Exorcismes d’una nit d’estiu” lectura dramatitzada de Marc Rosich i “La Porta Rashô” de Jordi Vilà. Ha participat en el llargmetratge “Requisitos para ser una persona normal” de Leticia Dolera i a “Tots volem el millor per ella” de Mar Coll.

Ha televisió l’hem pogut veure a La Riera de TV3.

EQUIP. DIRECTOR. ERIC BALBÀS.

Sortit del Institut del Teatre, ha completat la seva carrera fent cursos d'interpretació amb Fernando Piernas, Will Keen, Tonucha Vidal, Andrés Lima, Nuria Legarda, Agustí Estadella i de biomecànica amb Moreno Bernardi.

Els seus últims treballs en teatre han estat "FAMILYLIA" de The Mamzelles Teatre, "Al començament" de Boris Rotenstein, "Obsolescence" i "Cèl·lules T" amb El Eje, "Se fue en un barco" de Joan Vàquez, "No pujaràs a l'Àtic" de Jumon Erra, "Antígona.Garzón" de Boris Rotenstein, entre d'altres.

A la Tv l'hem pogut veure a Carlos Rey Emperador de Diagonal Televisió per a TVE.

COMPANYIA.

ELEJE

Amb tres espectacles a les nostres esquenes (Cèl·lules T, Obsolescence i Soliloquejar amb algú), El Eje ens estem fent un lloc dins del teatre català.

Els nostres espectacles parlen de *outsiders*, persones que, per una raó o altra, es veuen desplaçats, maltractats i/o oblidats de la resta de societat.

Eugenio Barba deia que un espectacle teatral és impossible de dur a terme si no es fa sota una xarxa familiar, de convivència i de confiança. La nostra companyia neix a partir de l'amistat que ens uneix.

El voler fer la teva feina amb la gent que estimes pot confondre's amb una certa actitud pueril; a nosaltres ha estat el que ens ha donat l'empenta per donar forma a tot allò que ens uneix.

Entenem que la vida és de qui la mossega amb força, i per tant volem ser el nostre propi motor per a treballar. En les creacions hi trobem el moviment que ens mantindrà en vida.

Vam parir la companyia per crear i començar des de sota, perquè a sota hi ha totes les coses aprehensibles; per fer la feina dura, perquè només així s'entén la professió teatral en la seva totalitat. Volem fer un teatre honest, compromès i cru; i això només ho podem avalar amb la feina, suant i treballant com artesans per a una interpretació original i de qualitat.

ANNEX. ESCENES.

(...)

ROBERTA: M'agradaria que el meu pare es morís. Ell va ser el que em va fer casar. El noi que vaig conèixer em va prenyar. Jo tenia uns divuit anys. I el meu pare em va fer casar. El noi no era mal tio. Ens vam mudar al apartament. Jo estava espantada. Però va ser bonic, també. Vaig començar, ja saps, a decorar l'apartament. I llavors els meus pares van començar a venir sempre. "Les cortines les has de penjar així." "El terra l'has de fregar així." La imbècil de la meva mare va començar a cuinar-nos tots els menjars! I aquell noi, el meu marit, estava com: "Què cony està passant?" Els seus pares molaven. Només ens trucaven de tant en tant. Jo em sentia fatal. Pel matí estava com malalta. La meva mare trucant a la porta a les dotze del matí. El meu pare arribant al apartament quan sortia del curro. I el noi aquell, el meu marit, quan arribava estava com: "Qui us penseu que sou?"

DANNY: Com et dius?

ROBERTA: Roberta.

DANNY: Jo, Danny.

(...)

(...)

DANNY: Calla! Encara no he acabat!

ROBERTA: No?

DANNY: No. M'estàs vacil•lant? Encara he de parlar-te de la teva boca. És... és... bonica. Com una flor. És veritat! Un ocell volant i una flor, aquí a la teva cara. I el teu nas tota l'estona dient Hola.

ROBERTA: Para!

DANNY: Saps què?

ROBERTA: Què?

DANNY: Digues el teu nom!

ROBERTA: Per què?

DANNY: Diga'!

ROBERTA: Para. Roberta.

DANNY: Una altra vegada!

(...)

(...)

ROBERTA: Jo, en veritat, sóc així! Ahir a la nit només va ser un descans.

DANNY: M'estàs enganyant!

ROBERTA: I tu estàs somniant!

DANNY: No ho estic.

ROBERTA: No vull parlar. No m'importa.